

Kỷ niệm LTCC 30 năm

Nguyễn thái Hai

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới ngày nào đó mà đã 25 năm lần đầu tiên tôi cầm cuốn LTCC, không nhớ là số mấy, lòng mừng vô tả trong một đêm trắng không ngủ trong căn lều nhỏ nhẵn ở trại tỵ nạn Pulau Biddong .

Pulau Bidong, 11 tháng 11 năm 1980,

Trời vừa tối trời mưa, gió khá lớn biển động mạnh, chiếc ghe nhỏ bé với lối 300 người chao đảo trong sóng gió hướng vào đám ánh sáng đằng xa mà tiến vì nghĩ đó là giàn khoan dầu và đã ghé tấp vào đó với bao vui mừng. Nhưng người trên giàn khoan cho biết là họ sẽ cung cấp xăng dầu và lương thực cho chúng tôi để tiếp tục hành trình vì trại tỵ nạn đảo Pulau Bidong ở gần đây. Chúng tôi xin được neo ghe tại giàn khoan rồi sáng mai sẽ tiếp tục đi. Họ không cho và bảo đêm nay sẽ có gió lớn ghe chúng tôi đập vào chân giàn khoan nguy hiểm lắm. Khi nghe điều này hành khách trên ghe hoang mang lo sợ năn nỉ xin họ cứu giúp. Chúng tôi cho đàn bà và trẻ em đang ở dưới hầm ghe lên nằm la liệt trên sàn ghe, kẻ khóc lóc người cầu nguyện, người van xin, nhưng họ vẫn một mực khước từ. Đám thanh niên dưới hầm ghe bần nhau và đục thủng ghe, nhờ đó mà họ cho chúng tôi lên tàu. Sau khi cho ăn uống, đàn bà trẻ em được vào trong một phòng riêng ngủ đêm, đàn ông con trai ở ngoài. Trời vừa hừng sáng chiếc xà lan của giàn khoan dầu chở chúng tôi cập bến tàu Jetty của trại tỵ nạn đảo Pulau Bidong. Sau khi người đại diện giàn khoan liên lạc xong với ban lãnh đạo đảo chúng tôi được phép lên ngồi ngay ngắn trên cầu Jetty chờ làm thủ tục nhập trại. Người trên đảo ra đứng trên bờ đồng nghệt vui mừng la hét đón chào người mới đến và tìm xem có ai quen biết không. Sau mấy ngày đêm trên biển với đứa con gái 7 tuổi tôi mệt ngoài ngoài bó gối chờ đợi,

bỗng nghe tiếng với giọng quen thuộc gọi “Ba, Ba”. Nhìn lên bờ thấy Tiên, đứa con trai thứ tư đang vui mừng vẫy tay kêu gọi. Mừng ơi là mừng. Tôi rời nhà đi trước nhưng bị nằm ụ cả tháng trời ở Thanh An, như đã kể lại trong bài Cầ Giờ, nó đi sau nhưng lại đến trước.

Làm thủ tục vào trại xong, ngày hôm sau tôi được gọi lên văn phòng ban đại diện và được yêu cầu tham gia công tác điều hành trại. Sau khi nghe giải thích sự việc, tôi được sung vào ban xây cất. Thì ra ban lãnh đạo đảo rà theo bản lý lịch cá nhân khai khi nhập trại và biết

Hình bìa Lá Thư AHCC số 37

tạm đủ khả năng những người mới đến và yêu cầu tham gia công tác như nhiều AH đã trải qua. Tối hôm đó anh trưởng ban xây cất, một Kỹ sư Công nghệ, dân Phú Thọ, khóa 1 (tôi quên tên) đến chia vui sự đến bến bờ tự do của chúng tôi. Sau khi đôi bên trao đổi tin tức gia đình, anh ấy nhờ tôi làm phụ tá với ý định giao tôi thay thế ngày anh rời đảo. Anh cho biết anh có quyền LTCC đề cập nhiều việc liên quan đến tin tức anh em Công Chánh đã vượt biên và hứa sáng mai sẽ cho tôi mượn xem. Nhưng nóng ruột tôi theo anh về mượn xem ngay đêm hôm đó. Tôi xem lướt và mừng rỡ vui sướng không thể tả được khi thấy bản danh sách với địa chỉ, số điện thoại của một số anh em Công Chánh. Đây là giây phút vui mừng nhất đời tôi. Về những điều vui trong đời thường chúng ta đã biết trước kết quả có thể có được khi bắt đầu thực hiện công tác ấy. Nhưng đây như trên trời rớt xuống trong hoàn cảnh đang hoang mang

trong thế giới mê mông, bạn bè rải rác nhiều nơi nhưng không biết làm sao tìm gặp. Làm sao không mừng được. Đọc tới đọc lui, nhưng không hiểu hết những điều ghi trong LT ấy mà chỉ tập trung vào bản danh sách bạn bè đó mà thôi. Tôi chép rõ ràng và dò lại kỹ lưỡng địa chỉ và số điện thoại. Các điều này lúc đó quý hơn vàng, rất cần để gia đình chúng tôi vượt biên, quý hơn sự tự do hằng mong ước trong bao năm tháng ở với Cộng Sản. Bản danh sách đó là chìa khóa mở cửa vòm trời tương lai và là niềm hy vọng to lớn của gia đình chúng tôi. Hy vọng lắm, mừng lắm vì gia đình đã mất hết tất cả, đang lang thang tìm đường vượt biên với viễn ảnh tối đen như mực. Trước đó mấy tháng chúng tôi nhận được điện tín của anh Trần hữu Tất cho biết bằng tiếng lóng là 3000 đô la của một số bạn CCHK đang để dành chờ đợi chúng tôi. Nhờ nguồn tin này mà toàn gia đình, tuy đang vô vọng nhưng vẫn bám víu vào đó và vững tin chờ ngày tươi sáng. Nhưng biết các anh ấy ở đâu mà tìm. Lúc đó vừa mới chân ướt chân ráo đến bến bờ tự do thì LT tự nhiên và bất ngờ nó đến. Nó đến với thời điểm và địa điểm không làm sao ngờ được nên giá trị của LT được tăng gấp bội.

Một đêm không ngủ tràn đầy những gì không thể viết và diễn tả được.....

Trong giờ phút LT số 87 đang ở gian đoạn hoàn tất thì Ban biên tập vừa được nhắc nhở là LT vừa tròn 30 tuổi vào tháng 8 này. Ban biên tập quả đang bối rối và đang thảo luận nên kỷ niệm 30 năm LTCC trong số này cho kịp thời gian tính hay để số sau cho đầy đủ bài vở kỷ niệm, tôi vội vã ghi lại những giòng này để nói lên sự nặng nợ và sự trân quý của bản tin thân thương này.

North Carolina,
1-7-2006

Là Thư ÁI HỮU CÔNG CHÁNH

ĐỒNG QUÊ VIỆT NAM

Ảnh: AH Nghiêm Phú Cần

Năm thứ 17 Số 56 tháng 7/92

Hình bìa LTAHCC số 56